

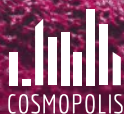

LISA REGANOVÁ

Vražedná temnota

DOKÁŽE JOSIE QUINNOVÁ NÁJSTĚ CESTU
Z TEMNOTY SKÔR, AKO ZOMRIE NIEKTO ĎALŠÍ?

Vražedná temnota

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Vražedná temnota

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 279. publikáciu.

Z anglického originálu *Cold Heart Creek*, vydaného vydavateľstvom Bookouture v roku 2019,
preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Tatiana Búbelová
Obálka Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2024
Počet strán 360
Tlač Finidr, s.r.o.

Copyright © Lisa Regan, 2019
First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Katarína Kvoriaková, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-881-2 (ePub)
ISBN 978-80-8090-880-5 (pdf)
ISBN 978-80-8090-879-9 (print)

Jessie Mae Kanagiovej
Vypalujeme nové chodníčky na ceste toho materstva.
Lúbim ťa.

1. KAPITOLA

Josie sa pomrvila pod matkiným ťažkým telom. Cez tenkú nočnú košeľu sa do nej zahrýzal chlad dlažby. Zo stropného svetidla kuchyne v obytnom prívесе dopadlo svetlo na nôž v Lilinej ruke a Josie sa od strachu na dlhú sekundu zastavilo srdce, no potom znovu naskočilo a pustilo sa do cvalu.

„Mami, nie!“ zachripela Josie.

Lile sa zablysko v modrých očiach a Josie hneď vedela, že s matkou sa už v tejto chvíli nedá rozumne rozprávať ani k nej nedolieha jej nárek. Keď takto besnela, nedalo sa ju zastaviť. Bola ako búrka a Josie sa nemala kde skryť.

Lila voľnou rukou zatlačila Josino ľavé líce do zeme. Nôž sa priblížil.

„Maaamiiii,“ kvílila Josie. Ruky aj nohy sa jej triasli. Potom sa v dolnej časti tela čosi uvoľnilo, akoby sa práve pocikala.

„Sklapni,“ zavrčala Lila.

Kútikom oka Josie sledovala striebornú špičku čepele. Zabárala sa jej do pokožky na mieste, kde sa jej ucho stretávalo s lícom. Potom Lila rovnomerne ťahala nožom dolu. Josie do celej sánky vystrelila žeravá bolesť. Zažmurkala, aby z pravého oka vytlačila horúcu krv, a vrieskala: „Maaaaamiii, nieee! Prestaň! Prestaň!“

Lenže Lila neprestala. Nikdy neprestala.

„Tvoj otec si myslí, že si neviem aká výnimočná,“ syčala matka, odtiahla nôž a obdivovala svoje dielo. Na perách sa jej usadil spokojný úsmev. „Vôbec nie si výnimočná. Krváčaš presne takisto ako každý. Myslí si, že ma môže len tak opustiť? Myslí si, že ťa môže zobrať so sebou a mňa iba tak odkopnúť? Nechať? Myslí si, že ty si *dôležitejšia*?“

„Mami, prosím, prestaň,“ fňukala Josie. „Prosím.“

Lila znovu spustila nôž a pritlačila ho k spodnej časti Josinej sánky tam, kde skončila. „Ja mu ukážem. Uvidíme, či ťa bude aj po tom, keď doriadim tú tvoju peknú tváričku, považovať za výnimočnú.“

Na Josinom ramene pristala ruka.

„Josie,“ oslovil ju mužský hlas.

Keď Lila začala zasa rezať, Josie sa zhlboka nadýchla a od bolesti zavyla. Vtom sa Lila náhle stratila a všetko sa prepadlo do čier-nočiernej tmy. Zmocnila sa jej nová hrôza. Zažmurkala, ale hustú tmu nemohlo nič prekonať. Bola nepreniknuteľná. Keď sa Josie pomrvila, zacítila na svojej krvavej tvári drapľavý koberec šatníka. „Nie!“ vykrikla. „Šatník nie. Sľúbila si mi to, mami! Šatník nie!“

Mužský hlas sa ozval opäť. „Josie!“

Postavila sa a búchala do dverí šatníka. „Tu som! Tu som! Pustite ma von!“

Dvere sa však neotvorili. Nikdy sa neotvorili. Aspoň nie skôr, ako to Lila dovolila.

Slané slzy jej stekali po tvári, pálili ju na líci, kde ju Lila porezala. „Prosím,“ žobronila. „Prosím, pustite ma von.“

„Josie. Josie. Zobud' sa!“

Prudko sa posadila, ruky a nohy ju odmietali poslúchať. Udie-rala a kopala všade dookola. Z pľúc sa jej vydral ďalší hrôzostrašný výkrik. Bola celá od potu, nočná košeľa sa jej lepila na telo. Keď sa jej napokon podarilo zaostriť, uvedomila si, že nie je v príviesnom

karavane. A už nemá šesť. Bola vo svojej spálni. Bola dospelá, Lila vo väzení a Josin priateľ Noah sedel vedľa nej v posteli a nesmel sa jej pokúšať dotknúť.

Josie potlačila nutkanie plesnúť ho po ruke, keď ju posledné zvyšky nočnej mory oberali o dych. *Je to len Noah*, pripomínala si. Ten zažal lampu na nočnom stolíku a mäkké svetlo dopadalo na obrovskú posteľ. Prikrývky ležali skopané pri nohách. Josin vankúš sa váľal na zemi. Noah sedel pri nej bez trička, hnedé vlasy mal strapaté a v orieškových očiach sa mu zračili obavy.

Josie zodvihla ruku a prešla si ňou po tenkej jazve, ktorá sa jej tiahla po pravej strane tváre. Bol to iba sen a zároveň spomienka. Jedna z najhorších na detstvo s Lilou Jensenovou. Zavrela oči a snažila sa spomaliť dych. Noah ju pohladil po chrbte.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa nežne.

S pevne stisnutými viečkami iba pokrútila hlavou. Jej príbeh už počul a nechcela o tom hovoriť znovu. „Nič, iba som mala zlý sen,“ odvetila.

Noah sa potichu zachechtal. „To som si domyslel.“

Otvorila oči a opäť sa naňho pozrela. Jeho úsmev ju odzbrojil. Bola v bezpečí, pripomínala si. Tento konkrétny horor patrila jej minulosti.

„Čo mám spraviť?“ trápil sa Noah.

„Nič,“ vyhlásila Josie. „Skočím do sprchy. Som celá mokrá.“

Vzdychol si, založil si ruky za hlavu a ľahol si na svoj vankúš. Hodiny na budíku oznamovali pol štvrtej aj dve minúty v noci.

V kúpeľni zo seba stiahla vlhkú nočnú košeľu a spodnú bielizeň a hodila ich do koša so špinavým oblečením. Pustila si vodu v sprche, a kým sa jej zohrievala, v zrkadle študovala svoju bledú tvár. *Nebolo to fér*, pomyslela si. Nestačilo, že musela prežiť týranie Lily Jensenovej, teraz sa k tomu ešte aj musela dookola vracáť v snoch. No od toho telefonátu a Lilinho blížiaceho sa...

„Nie!“ napomenula ženu v zrkadle. Nebude tam zachádzať. Nie teraz.

Jej myseľ tam však zablúdila aj tak, lebo keď raz poviete mozgu, aby nad niečím neuvažoval, presne to ho láka. Josie však potrebovala zabudnúť. Potrebovala uniknúť realite. Musela poskytnúť mozgu niečo iné, čím by sa mohol zaoberať. Niečo, pri čom by mu nezostávalo veľa priestoru na zlé spomienky ani na obavy z budúcnosti.

Noah už v izbe nezaspal, zísal na strop. Keď ju zbadal nahú stáť vo dverách, prudko sa posadil

„Vlastne, niečo by si *mohol* pre mňa urobiť,“ oznámila mu.

Nezaváhal ani na sekundu. Dvomi krokmi sa mu ocitla v náručí a každá vedomá myšlienka ustupovala jeho náruživým bozkom.

2. KAPITOLA

Zo stropu kvapkala káva. Josie zanáďavala popod nos, odtrhla papierové utierky z držiaka nad drezom a začala utierať najprv podlahu, potom skrinky a nakoniec linku. Potom odsunula stoličku, vyštverala sa na ňu a snažila sa dočiahnuť na plafón.

„Vravela si niečo o *tej prekliatej mini rúre na hrianky?*“ ozval sa Noahov hlas, ktorého sa tak zľakla, že skoro spadla.

Zazerala naňho. „Hej, vravela. Povedala som ti, že žiadnu mini rúru nepotrebujeme. Máme hriankovač a ten úplne stačí.“

Prešiel ďalej do kuchyne a Josie postrehla, že má na sebe stále iba tričko a boxerky. „Ty ešte nie si pripravený;“ podotkla.

Noah ukázal hlavou na hnedé škvrny na bielom strope. „Čo sa tu deje?“

Josie zoskočila zo stoličky a hodila hrču papierových utierok do koša na odpad. Pozrela sa na svoje oblečenie a rozhodla sa, že dnes to takto prežije. Káva jej našťastie vyšplechla len na topánky a na spodnú časť svetlohnedých nohavíc. Aj tak sa jej nik nebude dívať na nohy.

„Deje sa to,“ začala, „že som si do hrnčeka spravila kávu, a keď som sa otočila, zápästím som vrazila do nenormálne obrovskej mini rúry, ktorú si sem musel dovliecť, rozbila som si hrnček a káva skončila všade. Doslova a do písmena všade. Budeme musieť vymaľovať strop.“

Keď zbadala jeho úsmev na tvári, namierila naňho prst. „Nepováž sa smiať.“

Rukou si zakryl ústa.

Prepochodovala popri ňom na chodbu. „Cestou sa zastavím v kaviarni Komorra. A teraz si pohni. Nechcem meškať v prvý deň po dovolenke.“

Noah zastal pod schodmi. „Mohla by si si dať sprchu so mnou, zopakovali by sme si včerašiu noc. Potom by si sa určite cítila lepšie.“

Mal pravdu, sex by jej ozaj pomohol, ale nemali čas. „Veliteľ nás kopne do zadku, keď budeme meškať,“ pripomenula mu. „A to je to posledné, čo dnes potrebujem.“

Obaja pracovali na policajnom oddelení mesta Denton v Pensylvánii – Josie ako detektívka a Noah ako nadporučík. Ich malý tím sa zo všetkých síl snažil pokryť územie s veľkosťou asi šesťdesiat štvorcových kilometrov neskrotných hôr strednej Pensylvánie, kde sa hustými lesmi kľukatila jednoprávdová cesta a vidiecke sídla sa tam rozvaľovali ako nedbanlivo vyhodené konfety. Populácia necelých tridsaťtisíc obyvateľov – počas zimného a letného semestra na univerzite dokonca viac – bola dosť veľká na to, aby neustále zamestnávala malé miestne policajné oddelenie. Josie chodila s Noahom už približne rok a pol a asi pred mesiacom začali spolu bývať. A musela sa viac prispôbovať, ako by si bola pomyslela. Niekoľko rokov žila sama, a aj keď sa u nej pravidelne zdržiavali priatelia a rodina, život s Noahom si vyžadoval viac kompromisov, ako očakávala.

O desať minút vkĺzol Noah na miesto spolujazdca Josinho auta a pohľad na jeho stále vlhké a strapaté hnedé vlasy jej zlepšil náladu. Na okamih sa jej v mysli vynorili hodiny, ktoré strávili na dovolenke v posteli – o nič menej vášnivé ako včerajšie nočné aktivity –, a zrazu si želala, aby boli stále na pláži. S povzdychom

vycúvala z prízjazdovej cesty, kým si Noah zapínal polokošelu policajného oddelenia. „Vieš o tom, že v tej mini rúre sa dá toho urobiť viac ako v bežnom hriankovači, však?“ nadhodil.

Josie zastonala. „Je príliš veľká a zaberá veľa miesta na kuchynskej linke.“

„A na čo potrebuješ miesto na kuchynskej linke? Na všetko tvoje varenie?“ podpichol ju ironicky, ale nie zlomyseľne. Josie mu plesla po pleci chrbtom ruky.

„Zásah do čierneho,“ pripustila.

„Prehral som hádku o posteľ. Tak mi nechaj aspoň mini rúru.“

Josie sa naňho pozrela a nadvihla obočie. „Veď to nebola hádka. Moja posteľ je väčšia a novšia ako tvoja. Dávalo väčší zmysel, že sme si ju nechali a tvojej sme sa zbavili.“

Zastali pred Komorrah's Koffee a Noah otvoril dvere. „Skočím po kávu,“ začal, „a ty mi potom odpustiš a zmieriš sa s tým, že si rúru necháme.“

Josie sa zasmiala. „Zober Gretchen aj nejaké croissanty s pekanovými orieškami, keď už tam budeš, a ja zatiaľ porozmýšľam, či ti dovlím nechať si tú obludnú mini rúru, ktorá nepasuje do mojej kuchyne.“

„Do *našej* kuchyne,“ opravil ju Noah, zabuchol za sebou dvere a odbehol do kaviarne.

O desať minút už Josie položila hnedé papierové vrecúško plné pekanových croissantov pred detektívku Gretchen Palmerovú, ktorá sedela pri svojom stole v otvorenej kancelárii dentonského policajného oddelenia. Uprostred veľkej miestnosti na druhom poschodí stál zhhluk stolov, kde dôstojníci vypisovali papiere, telefonovali alebo pátrali v databázach a na internete. Josie, Noah, detektívka Gretchen Palmerová a čerstvo menovaný detektív Finn Mettner mali pridelené stoly, kým ďalší dôstojníci sa delili o ostatné. Gretchen si akurát pritláčala slúchadlo stolového

telefónu k uchu a pri pohľade na vrecúško z Komorrah Koffee sa jej rozžiarila tvár. „Môžete sekundu počkať?“ požiadala osobu na druhej strane linky.

Stlačila gombík podržať. Zodvihla zrak a Josie si hned' všimla tmavé kruhy po očiach. „Asi ste sa nenučili, čo?“ poznamenala Josie.

Gretchen prikývla. „Z tých augustových teplôt ľuďom pravdepodobne trochu preskakuje. Mali sme tu veľa domáceho násillia, zopár barových potýčok a nejaké ukradnuté autá. No toto, čo mi akurát oznámili, je podstatne komplikovanejšie. Chcete to vy dvaja?“

Noah si sadol za svoj stôl oproti Gretchen. „O čo ide?“

„Telá v lese,“ odvetila detektívka.

„Vezmeme to,“ vyhlásila Josie.

Noah sa zasmial. „Spomaľ, Quinnová, vypočujme si o tom viac.“

„Gretchen tu bola celú noc. Ak to zoberie ona, zostane tu trčať aj celý deň,“ pripomenula mu Josie.

„Hej, viem,“ pripustil Noah. „Iba som žartoval. Dajme si ešte kávu a vypočujme si, čo zatiaľ vieme.“

Gretchen kývla k telefónu. „Poľovníci vysokej kontrolovali správu lesov, lebo čoskoro sa má začať lovecká sezóna.“

„Ibaže štátny poľovný revír s vysokou sa rozprestiera južne od nás,“ podotkla Josie. „To už spadá pod okres Lenore, nie Alcott.“

„Presne,“ potvrdila Gretchen. „Lesníci najprv usúdili, že sa to nachádza na území okresu Lenore, ale potom zavolali do kancelárie lenorského šerifa. Keď odtiaľ prišli na miesto činu, zistili, že to spadá pod okres Alcott. Chlapík vraví, že miesto, kde sa našli telá, patrí ešte pod Denton.“

Josie vo vrecku džínsov zabzučal mobil. Nevšimla si ho a nechala hovor spadnúť do odkazovej schránky. Gretchen k ním zatiaľ natočila monitor tak, aby naň obaja s Noahom videli. Ukázala na tenkú stužku cesty, ktorá sa hadila niekoľko kilometrov lesom

a označovala sa ako štátna cesta číslo 9227. Prechádzala prevažne vidieckymi oblasťami po okrajoch Dentonu, tiahla sa zo severu na juh, cez mesto a pokračovala do okresu Lenore na juhu.

„Vraví, že je to niekde tu, niekoľko kilometrov od križovatky s...“ vysvetľovala Gretchen, pričom si založila okuliare na čítanie a naklonila sa bližšie k obrazovke, „... cestou Otto.“

„Neviem, či to patrí pod nás, ale to môžeme vyriešiť na mieste, keď sa tam dostaneme a zistíme, kde presne sa nachádza miesto činu,“ navrhla Josie.

„Vražda?“ zaujímal sa Noah.

Gretchen pokrútila hlavou. „Ešte to s istotou nevedia. Preto chcú, aby tam niekto zašiel a pozrel sa na to. Akurát mám na linke jedného zástupcu šerifa z okresu Lenore. Volá sa Josh Moore. Tvrdí, že to tam vyzerá, akoby sa pár vybral stanovať a zomrel tam. Vraj ide o nezvyčajné miesto činu, ale nerozvedol to ďalej.“

„Hm,“ hlesla Josie a študovala monitor, keď jej znovu vo vrecku začal vibrovať telefón.

„Tuším ti zvoní mobil,“ oznámil jej Noah spoza nej.

Josie ho vytiahla presne vo chvíli, keď prestal. Zovrela jej žalúdok. Vedela, aké číslo zbadá na displeji, keď si nájde upozornenia. Dva zmeškané hovory zo Štátneho nápravného zariadenia Muncy. Štátna ženská väznica.

„Si v pohode?“ spýtal sa Noah. Josie si pritisla mobil k hrudi, aby nevidel na displej.

„Jasné,“ odvetila. Ukázala na Gretcheninu pevnú linku. Jedno tlačidlo blikalo naoranžovo a naznačovalo, že zástupca Moore stále čakal na druhej strane linky. „Daj mu moje číslo na mobil a povedz mu, že sa stretneme na križovatke ciest 9227 a Otto. Odtiaľ môžeme vyraziť pešo na miesto činu. Noah, vezmi prenosné GPS zariadenie z oddelenia. Budeme musieť ostatných navigovať hlboko do lesov.“

3. KAPITOLA

Josie prechádzala po okraji nevelkého tábora s Noahom v päťtách. Za nimi postával zástupca lenorského šerifa Josh Moore a pozoroval ich. Zastala vedľa obrovského javora červeného a zotrela si pot z čela. Okolo tváre jej poletoval hmyz a ona ho odháňala rukami. Keď sa obzrela na Moora, prekvapilo ju, že vôbec nevyzeral spotený ako oni dvaja s Noahom. Mohol mať asi štyridsaťpäť rokov, odhadovala Josie, bol vysoký a široký ako kmeň stromu, ale zjavne mal tiež dobrú kondíciu, keďže mu nerobilo žiadne ťažkosti viesť ich takmer tri kilometre lesom na toto malé táborisko.

Noah krútil gombíkmi na prenosnom GPS prístroji a pokúšal sa oddialiť pohľad. Trvalo mu to niekoľko sekúnd, kým sa zapol a načítal obraz. Noah frustrrovane zavrčal: „Ako ďaleko sme od hraníc okresu?“

Moore pokrčil plecami. „Ťažko povedať. Možno nejaký kilometer. No podľa mňa sme stále v Dentone.“

Josino GPS zariadenie pracovalo o čosi rýchlejšie. Prezrela si obrazovku a súhlasila. „Technicky áno. Sme asi pol kilometra od hraníc okresu. Toto spadá ešte pod nás. Zachovali ste sa správne, keď ste nám zavolali.“

„Výborne. Tak ja už teda pôjdem,“ potešil sa Moore.

„Máte na práci niečo dôležitejšie ako dve telá?“ nadhodil Noah.

Moore sa sucho zasmial. „Toto nepatrí k nášmu okresu, nemám tu právomoc.“

Noah ukázal na opačnú stranu tábora. „Počuli ste detektívku Quinnovú. Pol kilometra tým smerom už leží vaše územie.“

„Lenže mŕtvi sú tu. V Dentone.“

„Zástupca Moore, viem, že sa musíte vrátiť k svojim povinnostiam v okrese Lenore, ale mohli by ste sa ešte pár minút zdržať, kým skúsime odhadnúť, čo sa tu vlastne udialo, ak by sme potrebovali vašu pomoc?“ požiadala ho Josie.

Mierne zagúľal očami. Noah otvoril ústa a chcel niečo povedať, ale Josie ho zarazila prísny pohľadom. „Iba zopár minút,“ upokojovala ich oboch a otočila sa k miestu činu.

Josie študovala scénu spomedzi stromov. Vpravo sa nachádzal malý modrý stan. Jedna strana jeho látky bola rozviazaná. Z miesta, kde stála, vyzeral prázdny. Niekoľko metrov ďalej, presne oproti nej, uvidela zvyšky ohňa – kruh z kameňov s tlejúcim drevom a popolom. Pod jedným stromom naproti bol pohodený zrolovaný spací vak. Po celom okolí sa povalovali rôzne pomôcky na stanovanie, akoby niekto prechádzal čistinkou s otvoreným batohom a náhodne sa mu z neho sypali predmety, väčšinou oblečenie. Na zemi ležali dve telá, muž a žena, nohami k ohňu. Josie spravila krok bližšie, srdce jej poskakovalo v hrudi.

Noah kráčal popri nej a mumlal: „Vyzerajú skoro, akoby spali.“

Muž a žena spočívali vedľa seba na chrbtoch a držali sa za ruky. Josie si všimla hrubú zlatú obrúčku na jeho prstenníku. Boli mladí, zrejme nemali ešte ani tridsať. Obaja mali oblečené maskáčové šortky. On mal modré tričko s logom Nike a ona zase obtiahnuté fialové tielko. Ich pružné postavy a obnosené turistické topánky naznačovali, že trávili dosť času v prírode. Neboli mŕtvi dlho. Uprostred pensylvánskych lesov v augustových horúčavách by ich už bolo cítiť oveľa horšie.

Josie si natiahla rukavice a prikročila k telám, kľakla si k ženej hlave. Ukázala na jej ústa. „Tu vidím náznaky cyanózy – má modré pery – a zdá sa, akoby mala na ústach zaschnutú penu.“

Moore obozretne prešiel od stromov do táboriska. „Ako dlho sú podľa vás mŕtvi?“

„Nie dlho,“ odvetila Josie. „Ešte sa im ani nezačali nafukovať telá. V tejto horúčave by rozklad nastal rýchlo.“ Jemne štouchla ženu do ramena. Bola tuhá a nepoddajná. „Stále je tu prítomné posmrtné stuhnutie.“ Pozrela sa na muža a ukázala na pľuzgier na jeho líci. „Žeby tri až šesť hodín?“

Noah mrkol na hodinky. „Je štvrt na deväť. Takže zomreli dnes skoro ráno.“

Josie si vzdychla, postavila sa a pohľadom znovu preletela tábor. „Rozmýšľam, či niečo nezjedli. Nevidím tu žiadne známky násilia, žiadne rezné rany ani modriny. Nijaké bodné či strelné rany. Žiadne dotrhané oblečenie.“

Noah ukázal na porozhadzované šaty a kozmetiku. „A čo toto?“

„Nie som si istá, či to naznačuje nejaký zápas. Možno iba jeden z nich niečo hľadal.“

Spoza stanu sa z lesa ozval Moore:. „Zdá sa, že tu niečo máme.“

Josie s Noahom šli za jeho hlasom niekoľko metrov do lesa. Moore si zakrýval nos a ústa rukou, očami hypnotizoval niečo na zemi. Josie udrel do nosa zápach zvratkov a medzi stromami našla niekoľko veľkých kôp.

„Zdá sa, že zjedli niečo, z čoho im prišlo veľmi zle a potom ich to zabilo,“ poznamenal Noah.

Josie sa pozrela na Moora. „Môžete sa rozhliadnuť okolo tábora, či nenarazíte ešte aj na ďalšie kopy?“

Moore nadvihol obočie. „Ja by som tu ani nemal byť. Mám dosť roboty aj vo svojom vlastnom okrese.“

Josie sa napäto usmiala. „Čo keby ste prezreli tú časť pri hranici okresu Lenore? Šlo by to?“

S ťažkým povzdychom sa Moore odšuchtal do lesa. Josie s Noahom sa vrátili k turistom.

„Ak by ti bolo takto veľmi zle,“ začal Noah, „prečo by si sa nevydala po pomoc?“

„Od najbližšej civilizácie ich delia aspoň štyri kilometre chôdze. Možno im bolo príliš zle na to, aby sa dostali až tak ďaleko.“ Vybrala mobil a naťukala kód. Na displeji sa jej zjavilo upozornenie na ďalší odkaz v schránke. Nemusela ho ani počúvať. Hneď vedela, že to bude zase z Muncy. Pred očami jej prebleskol záber z včerajšej nočnej mory. Neuvedomila si, že sa zatackala, až kým nezačula Noahov hlas.

„Je ti dobre?“

Josie uprela naňho zrak a on si ju spýtavo prezeral. Oprela sa o neďaleký strom a prinútila svoju myseľ a telo, aby poslúchali. Bola v práci, musela sa sústrediť.

„Jasné,“ odvetila. Nadvihla mobil do vzduchu. „Mám tu iba jednu paličku. Nie je tu práve najlepší signál.“

„Myslíš, že sa pokúsili privolať si pomoc, ale nefungovali im telefóny?“

Prikývla.

Noah vykročil k stanu, naklonil sa a nazeral dovnútra. „Skúsme ich pohľadať.“

„Počkej,“ zahriakla ho Josie. „Najprv zavolám Hummelo-
vi, nech sem príde aj s forenzným tímom, kým niečím pohneme.“

Otočil sa späť k nej. „Myslíš, že by sme tu mohli mať do číne-
nia s vraždou?“

„V každom prípade je to podozrivé.“

Noah sa obzrel na telá. „Ak im bolo zle, išli by do stanu, neľah-
li by si na zem, aby tam len tak zomreli.“ Palcom ukázal na stan.

„V stane som videl prenosný ventilátor na strop. Vnútri by mali zrejme viac pohodlia, keď sa necítia dobre.“

„Presne nad tým uvažujem,“ súhlasila Josie. Odtlačila sa od stromu a skúšala vlastnú rovnováhu.

„Čo ak ide o nejakú samovražednú dohodu?“ zamýšľal sa Noah.

„Možno. Alebo ich mohol niekto aj otráviť a telá takto naaranžovať.“

Noah sa zamračil. „Neviem, či to znie až tak presvedčivo. Nemáme dosť informácií, aby sme došli k takémuto záveru.“

„Súhlasím,“ poznamenala Josie. Naľukala telefónne číslo na Hummela do mobilu, ktorý stále držala v ruke. Ozval sa po štvrtom zvonení a ona mu rýchlo vysvetlila, čo sa stalo a spresnila približnú polohu tábora. „Noah sa vráti na cestu a počká vás tam,“ oznámila mu. „Nie je tu veľmi dobrý signál, tak pred odchodom zavolajte ešte aj súdnu lekárku.“

Znovu zaletela pohľadom k páru. Noah stál pri ich nohách ako strážca. Tvár sa mu červenala a pokožku pokrývala tenká vrstva potu. Podľa predpovede počasia sa teplota mala vyšplhať až na tridsaťdva stupňov. Tie telá sa veľmi rýchlo dostanú do pokročilého štádia rozkladu a nebude to pekné. „Treba odniesť týchto ľudí z lesa čo najskôr,“ vyhlásila.

4. KAPITOLA

Hummel s forezným tímom prišli o pol hodiny. Noah kráčal s nimi. Pomedzi zelenú klenbu korún stromov videli, ako sa im nad hlavami prevažujú husté mraky, ale teplota stále stúpala. Oblečenie každého človeka, ktorý dorazil na miesto činu, pokrývali škrvny od potu. „Postavím dôstojníka na cestu, kým nepríde doktorka Feistová. Bola hneď za mnou,“ oznámil Hummel Josie. „Snaží sa sem pristaviť dve sanitky, aby sme mohli dostať obe telá z lesa naraz.“

Josie sa pozrela na dve mŕtvolky, ktorých pokožka sa začala vzdúvať a meniť odtieň na svetlozelený. Hnilobný zápach bol každou minútou silnejší. „To je dobrý nápad,“ súhlasila.

Hummel s tímom začali hneď fotografovať a spracovávať miesto činu, kým Josie s Noahom čakali na boku.

„Moore sa ešte nevrátil?“ spýtal sa.

Pokrútila hlavou.

„Myslíš, že odišiel? Ako dlho asi trvá, kým nájdeš nejaké zvratky?“

„Zjavne dosť dlho,“ pripustila.

„Je to poriadny somár,“ frflal Noah.

Josie si ho nevšímala a rozhliadala sa. „Sme dosť hlboko v horách na to, aby sa sem niekto vybral stanovať,“ podotkla.

Noah znovu vytiahol GPS prístroj. „Hej,“ potvrdil. „Zvolili si naozaj čudné miesto.“ Oddialil obraz a okolo červenej bodky sa

široko-ďaleko na všetky strany rozprestierali dlhé kilometre zeleného porastu. „No hádam, že ak chceli vypadnúť z civilizácie, tak sa im to dosť podarilo.“

Z malého stanu sa vynoril Hummel s batohom v každej ruke. „Myslím, že som našiel preukazy totožnosti,“ oznámil.

Josie s Noahom si znovu natiahli rukavice a prešli ku kolegovi. Ten podal Noahovi jeden z batohov, zatiaľ čo sa prehrabával v druhom. Napokon vylovil peňaženku muža. Podal ju Josie. Keď ju otvorila, našla vodičský preukaz, na ktorom stálo: „Tyler Yates, vek dvadsaťsedem. Bydlisko Fox Mill.“

„Fox Mill?“ začudoval sa Noah. „To je neďaleko Filadelfie.“

„Minimálne dve hodiny odtiaľto,“ doplnila Josie.

„Sme na hranici okresu Lenore, na obrovských územiach štátneho poľovného revíru, veľa ľudí sem chodí stanovať a na turistiku,“ oponoval Hummel. „Okres Lenore nemá turistom viac čo ponúknuť.“

„To je pravda,“ potvrdila Josie. Odfotila si mobilom vodičský preukaz. Potom ho zasa vrátila do peňaženky.

Noah prezrel druhý batoh, až sa mu nakoniec podarilo vytiahnuť aj ženinu peňaženku. Prehrabal sa niekoľkými kreditnými kartami a potom našiel druhý vodičský preukaz. „Valerie Yatesová, dvadsaťdeväť,“ oznámil. „Rovnaká adresa. Nebodaj vražda a následná samovražda? Možno manžel otrávil manželku a po jej smrti sa otrávil sám. A keď mu už nezostávalo veľa času, ľahol si vedľa nej a chytil ju za ruku?“

„Je to možné,“ pripustila Josie. „Pozrieme sa na ich životy, keď sa vrátíme na stanicu.“ A opäť spravila fotografiu Valerieinho preukazu a podala ho späť Noahovi. Potom preskakovala pohľadom medzi fotkami, prezerala si ich mladé, živé a usmiate tváre. Prepadol ju smútok. Neboli oveľa mladší ako ona s Noahom. Napadlo jej, ako dlho boli manželia a či toto stanovanie nemal byť nejaký

romantický výlet. Josie by si síce nevybrala stanovanie, ale bolo to lacné, a takto hlboko v lesoch to mohlo byť ideálne, ak chcel pár stráviť nejaký čas osamote.

„Ukáž mi ten batoh,“ požiadala Josie Hummela. Podal jej ho. Keď si ho prezrela, okrem niekoľkých krátkych nohavíc, dvoch kusov pánskej spodnej bielizne, dezodorantu, zapalovača, mobilu a nabíjačky tam nenašla nič. „Budeme potrebovať ten telefón,“ oznámila a vrátila batoh Hummelovi.

Valeriin batoh obsahoval o čosi viac vecí – pár športových podprseniek, niekoľko šortiek, zo šesť tričiek, spodnú bielizeň, ponožky, dámske hygienické pomôcky, kefu, gumičky do vlasov, líčidlá a knižku v brožovanej väzbe. A presne ako v batohu jej manžela sa aj v tomto nachádzal dezodorant, mobil a nabíjačka.

„Čo myslíš?“ zaujímal sa Noah.

Skôr ako mu odpovedala, obrátila sa k Hummelovi. „Ako si ich našiel? Boli otvorené alebo zazipsované?“

„Otvorené,“ odvetil Hummel. „Presne tak, ako ich vidíš teraz.“

Potom sa pozrela na Noaha. „Možno zabudli batohy zavrieť, ale napadlo mi, či sa v nich niekto neprehrabával. Rozhliadni sa. Nemajú tu nijaké jedlo. Ani vodu. Žiadne skutočné zásoby na stanovanie. Nič na svietenie ani balenie náhradných bateriek, žiadne hrnce ani panvice. Nijaké fľaše s vodou. Ani repelent proti komárom či krém na opaľovanie. Žiadnu lekárničku, mydlo, uterák ani hubku – nič, čím by sa umyli. Nevyberieš sa stanovať s pár kusmi oblečenia a dezodorantom.“

Josie podala Noahovi batoh a pozrela sa za seba na cestičku roztrúsených vecí po táborisku. Ďalšie oblečenie. A dve zubné kefky. Josie sa zohla k stanu a nakukla dnu. Našla tam iba prenosnú chladničku. Nadvihla veko, ale bola prázdna. V stane sa vlastne okrem chladničky a dvoch spacích vakov vedľa seba nenachádzalo nič.

„Doriti,“ zanávala a otočila sa. Preskakovala pohľadom medzi Hummelom a Noahom. „Máme problém.“

Nechápavo na ňu zízali. Ukázala na spací vak zrolovaný pri strome. „Máme tu tri spacie vaky, ale len dve telá.“

5. KAPITOLA

„Potrebujeme posily,“ vyhlásila Josie a vybrala si mobil. „A tiež spustiť pátranie aj so psami.“ Musela prejsť k vonkajšiemu okraju tábora, aby sa jej na displeji zjavila aspoň jedna palička signálu a mohla znovu zavolať na dispečing, nech pošlú ďalšie denton-ské jednotky a zavolajú aj do kancelárie šerifa alcottskeho okresu a požiadajú ich, aby do tábora čo najskôr priviedli psovodov. Keď skončila, strčila si telefón späť do vrečka a vrátila sa k stanu. Jemné chĺpky na ramenách a zátylku sa jej postavili. Prepadol ju pocit, že ju niekto sleduje. Bolo to, akoby jej prechádzal niekto studeným prstom po chrbte. Napriek zadúšajúcej horúčave sa zachvela. Pokúsila sa upokojiť. Obzerala sa zo strany na stranu a pozorovala okolie. Nič nenaznačovalo, že by sa niekde v blízkosti nachádzal niekto iný ako členovia jej tímu. V lese sa nič ani nepohlo.

Keď ju Hummel oslovil, strhla sa. „Šéfka?“

Obrátila sa, vošla do veľkej oblasti tábora a pohodila hlavou, aby sa striasla toho zvláštneho pocitu. Mohol za to nedostatok spánku? Alebo pozostatky úzkosti z nočnej mory či tých telefonátov? Alebo tam naozaj niekto bol a pozoroval ich? Možno Moore. Ibaže ten odišiel opačným smerom a pravdepodobne zamieril do svojho auta a vrátil sa na lenorskú stanicu šerifa. Rozčuľoval ju, ale nemala pocit, že by jej od neho niečo hrozilo. Možno ten človek z tábora? Alebo niečo horšie?

Znovu si prezerala telá. Akási vecná časť jej mozgu, ktorá sa riadila dôkazmi pred ňou a dokázala ich identifikovať a vyhodnotiť, jej našepkávala, že tu nedošlo k násiliu. Lenže inštinkt hlboko zakorenený v mysli jej vravel, aby nezavrhla tak rýchlo reakciu svojho tela. Ruka jej zablúdila k upokojujúcej váhe Glocku na jej boku. Dôstojníci by však odhalili, keby bol niekto medzi stromami.

„Koľkých ľudí si sem so sebou priviedol?“ spýtala sa Hummela.
„Päť.“

„Pošli štyroch pátrať do lesa,“ prikázala mu. „A ty zatiaľ s ešte jedným človekom môžeš pracovať tu. Ten posledný turista môže byť tam niekde a možno je mu zle alebo umiera. Len čo prídu ďalší dôstojníci, vyšleme ich tiež do terénu. Musíme dohliadať na to, aby všetci mali so sebou aj GPS zariadenie. Chcem, aby boli všetci v strehu. V skutočnosti nevieme, čo sa tu udialo, a nechcem, aby sa niekto zranil. Keď dorazia psovodi, uvidíme, či budú psy vedieť vďaka spaciemu vaku vyňuchať aj toho tretieho turistu.“

Hummel prikývol a potom začal vykrikovať rozkazy dôstojníkom z forenzného tímu. Až na jedného všetci zamierili do lesa. „A tiež nazrite do toho spacieho vaku, či tam nie je niečo, pomocou čoho by sa dal identifikovať ten zmiznutý táborník,“ doplnila Josie.

„Idem na to, šéfka,“ pritakal Hummel.

Po Josinom zátylku sa rozbehli kvapôčky potu a pokračovali dolu po chrbte. Polokošela sa jej lepila na pokožku. Dusno augustových horúčav sa každou minútou zhoršovalo. Mraky nad hlavami nadobudli tmavosivú farbu a vyzerali bacuľaté a hrozivé. Prevaľovala sa v nich búrka. To nebola dobrá správa pre ich miesto činu. Znovu vytiahla telefón a prešla na druhú stranu táboriska, kde sa jej zjavili dve paličky signálu. Ťukla na telefónne číslo zástupcu Moora.

„Kde ste?“ vyhrkla bez úvodu.

Znel otrávene. „Chodím po tom prekliatom lese a hľadám zvratky, ako ste ma požiadali.“

Nebola si istá, či mu verí, ale na tom teraz nezáležalo. Musela sa venovať iným veciam. Vysvetlila mu, čo našli, a oznámila mu, že privolali posily, ako aj psovodov. „Dostali ste nejaké hlásenie, že by sa v týchto lesoch alebo v okolí pohyboval dnes ráno niekto podozrivý?“ opýtala sa ho nakoniec.

„O ničom neviem,“ odvetil Moore, „ale budem musieť zavolať na dispečing a zistiť, či sa k nim niečo nedonieslo. A niekto by mohol tiež zatelefonovať do najbližšej nemocnice. Aj keď tá je odtiaľto dosť ďaleko.“

„To by nám veľmi pomohlo,“ potvrdila Josie.

„Vrátim sa teda do svojho vozidla a obvolám ich.“

„Niekoľko z mojich ľudí bude zrejme pátrať po tomto treťom turistovi aj za hranicou okresu Lenore.“

Predstavila si ho, ako ľahostajne pokrčil plecami. „Robte, čo musíte.“

Ukončila hovor skôr, ako by povedal niečo neprofesionálne, a potom zasa zavolala na dispečing. Požiadala ich, aby preverili hlásenia o podozrivom správaní, a tiež, aby niekto zavolať do nemocnice v okrese Alcott a spýtal sa na možnú otravu. Noah stál za ňou. Prišli posily a Josie ich vyslala pátrať po nezvestnom v širšom okruhu tábora.

„Psovodi so psami tu nebudú skôr ako o dve hodiny,“ oznámil jej Noah, ktorý tiež vybavoval telefonáty. „No blíži sa sem dosť nepekne búrka a nebude bezpečné pracovať, keď sa bude blýskať. Tak to možno bude musieť počkať do zajtra.“

„Doriti,“ zanadávala Josie. „Hej, nemôžeme tu mať ľudí, ak sa blíži búrka. Zničí to pachovú stopu pre psy?“

Noah pokrútil hlavou. „Nie. Vracia, že psy ju stále budú vedieť zachytiť. Pravdepodobne. Voda zjavne nezmyje ľudský pach.“

A tiež tvrdia, že ani čas v tom nehrá žiadnu úlohu. Môžu prísť zajtra alebo o dva mesiace a pes bude stále schopný zavetriť stopu a nasledovať ju.“

„Nemáme dva mesiace. Čo ak ten tretí táborník niekde umiera?“ namietla Josie.

„Dva mesiace bol iba príklad. Budú tu o pár hodín, a pokiaľ im to počasie dovoľí, pustia sa do práce. Medzitým to tu budeme prehľadávať sami. Môžeme zapojiť do pátrania viac dôstojníkov a tiež aj nejakých hasičov.“

„To sa mi pozdáva,“ privolila Josie. Nepovedala, že ani rojnicu nemôžu spraviť v zlom počasí. Jej tím robil, čo mohol, ale naozaj nepotrebovala, aby niektorého z pátračov zasiahol blesk alebo ho privalil konár stromu.“

„Našiel som nejaké odtlačky čižiem!“ zakričal Hummel z tábora. „Pokúsim sa získať odliatok, kým ich zmyje dážď.“

„Ďakujem, Hummel,“ zavolala Josie.

Súdna lekárka alcottského okresu, doktorka Anya Feistová, kráčala k nim, opatrne prechádzala pomedzi stromy. Striebornoplavé vlasy mala stiahnuté v chvoste. Na svetlej pokožke sa jej trblietala jemná vrstva potu. Za ňou sa vliekli štyria záchranári, niesli dve nosidlá, ktoré potom opreli o najbližšie kmene stromov. Postávali vzadu a čakali, kým si doktorka Feistová spraví svoju robotu. Josie skontrolovala GPS prístroj, pomocou ktorého mohla sledovať pohyb ostatných dôstojníkov policajného oddelenia z Dentonu, ako pátrali po treťom turistovi. Vysielačky mlčali, čo znamenalo, že nikoho zatiaľ nenašli. Zaletela pohľadom späť k mŕtvolám a zistila, že súdna lekárka kľáči vedľa tela Tylera Yatesa a skúša posmrtnú stuhnutosť na jeho ramene.

Josie prešla k Valerie Yatesovej a opýtala sa doktorčky Feistovej: „Tak čo si myslíš?“

„Čas smrti nastal pravdepodobne pred niekoľkými hodinami. S istotou sa dá povedať, že niečo zjedli, prišlo im z toho zle a nakoniec ich to zabilo. Možno nejaký jed. Hummel mi ukázal, čo si našla za stanom. Či už k tomu došlo náhodou, alebo nie, neviem povedať. To musíš zistiť ty.“

Josie si vzdychla. „Hej, práve na tom pracujem.“

„Po pitve budem vedieť viac. No je tu aj toto.“

Naklonila sa ponad Tylerovo telo a nadvihla jeho veľkú ruku, čím odhalila Valeriinu drobnú dľaň, ktorú zvieral. Druhou rukou ukázala na značku na Valeriinom zápästí.

„Je to porezané alebo zodraté?“ spýtala sa Josie.

„Neviem to naisto. Ako som spomenula, len čo ich budem mať na stole, dozviem sa viac.“

Josie sa posadila na päty a skúmala Valeriino pravé zápästie. „Na tejto ruke nevidím žiadnu značku.“

Doktorka Feistová prikývla. „Jasné. Je to zvláštne, ale nemusí to znamenať nič.“

„Môžeme sa k tomu vrátiť, keď dokončíš pitvu,“ navrhla jej Josie.

Vtedy jej zazvonil telefón. S narastajúcou hrôzou ho vybrala, a keď sa pozrela na displej a zistila, že jej volá zástupca Moore, nie väznica, uľavilo sa jej. Prijala hovor. „V okrese Lenore nemáme nahlásený žiadny podozrivý pohyb v okolí lesov,“ oznámil jej. „A zavolať som aj do najbližšej nemocnice, aby som zistil, či tam neprišiel niekto so zvracaním po požití nejakého jedu. A za posledných štyridsaťosem hodín sa nič také nevyskytlo.“

„Dobre, ďakujem,“ odvetila a ukončila hovor.

„Možno ich ten tretí táborník otrávil a ušiel,“ hádal Noah a podišiel k nej.

„Nevylúčila by som účasť tretieho turistu na tomto, nech je to už čokoľvek,“ uvažovala nahlas Josie a vybavila si ten pocit ohrozenia,

ktorý zažila pred chvíľou. „No ak by som otráвила pár ľudí, nenechala by som na mieste činu dôkazy o svojej prítomnosti.“

„Dobrá pripomienka,“ súhlasil Noah. Pozrel sa na doktorku Feistovú. „Vieš odhadnúť, čo to mohli požiť?“

Doktorka Feistová sa postavila a stiahla si rukavice. Zamávala na záchranárov a tí začali umiestňovať telá do vriec na mŕtvolly, aby ich mohli odniesť z lesa. Josie, doktorka Feistová a Noah im odstúpili z cesty. „Odpoveď sa dozvieme jedine vtedy, keď spravím toxikológiu,“ oznámila Anya. „No ako viete, môže to trvať aj týždne a testy na rastliny či bobule z lesa sa nerobia.“

„Myslíš, že sa otrávil niečím, čo tu našli?“ spýtal sa Noah.

Doktorka Feistová pokrčila plecami. „Zdá sa to ako dosť pravdepodobné vysvetlenie. Hummel vraví, že medzi ich osobnými vecami sa nenašli žiadne lieky na predpis, nedovolené omamné látky ani alkohol.“

„Lenže ani nijaké jedlo a voda,“ doplnila Josie.

„Možno ten tretí vzal všetko, čo tu bolo, a zmizol,“ poznamenal Noah. „Aj keď sa mi to zdá čudné, že by pár išiel kempovať s ďalšou osobou. Nezdá sa vám?“

Josie prikývla. „Celý čas na to myslím. Noah, možno máš pravdu. Vysvetľovalo by to, prečo tu toľko vecí chýba – alebo prečo tu nie je nič, čo by si od takého tábora čakal. A prečo sme nenašli žiadne ďalšie telo v okolitom lese.“

Doktorka Feistová sa ovievala. „Laboratórium spraví testy na bežné látky ako alkohol, opiáty, amfetamíny, barbituráty, marihuana a podobne. No najlepšiu šancu máte, keď zbalíte aj tie zvratky, či sa tam nenájdu dôkazy nejakých nezvyčajných listov, koreňov alebo bobúľ, ktoré by mohli prezradiť, čo našli v lese a zjedli.“

„To je tuším práca pre Hummela,“ podotkol Noah a pokrčil nosom.

Niekde spoza stanu sa ozval Hummelov hlas. „Už som to spravil.“

„Aké rastliny by mohli spôsobiť niečo takéto?“ zaujímala sa Josie. „Nevoľnosť, cyanóza a pena okolo úst? Durman? Nejaký druh paprade? Alebo náprstník?“

Lekárka prikývla. „Iste, aj tie. Alebo rôzne druhy bolehlavu či oleander. A je tu aj množstvo jedovatých bobúľ ako tis a cezmína. Tie tiež mohli privodiť smrť.“

Josie poznala aj tie. Vyrastala v dentonských lesoch a väčšinu detstva ich skúmala a hrala sa v nich. Ešte nemala ani šesť, keď ju otec naučil názvy väčšiny poľných kvetov a nútil ju poznať rastliny a bobule jedovaté pre ľudí. Vodieval ju do lesa a testoval jej vedomosti. Neskôr po jeho smrti skúšala svojho vtedy kamaráta z detstva Raya z rastlín a bobúľ, ktoré boli jedlé a z ktorých by im bolo zle alebo by ich zabili.

„Keby som bola na tvojom mieste,“ pokračovala doktorka Festová, „a chcela by som zúžiť možnosti, hľadala by som v okruhu jedného alebo dvoch kilometrov, či sa tu nachádza niečo jedovaté, čo si tento pár mohol odtrhnúť a spraviť si z toho večeru alebo si to dať do čaju.“

Josie prikývla. Záchranári začali odnášať Tylera a Valerie Yatesovcov a lekárka sa vybrala za nimi. „Čo najrýchlejšie sa pustím do pitvy a ozvem sa, ak nájdem niečo nezvyčajné.“

Spoza stanu sa vynoril Hummel a niesol veľkú kartónovú škatuľu. „Šéfka,“ oslovil ju a kráčal k nej. „Toto asi budeš chcieť vidieť.“